

(Βέρ.) Τένεδ. κ.ά. βαάδ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. βαράδιν. Ἰδ. Δουκ.

1) Κυψέλη Θράκ. (Αἰν. Βιζ. Λούπιδ.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. Τένεδ. κ.ά. 2) Βαράδα, ὁ ἰδ., Θράκ. (Σηλυβρ. Σιρέντζ.) Μακεδ. (Βέρ.) κ.ά.: Φρ. Εἶναι ἓνα βαράδι (ἄπληστος, ἀχόρταστος) Σηλυβρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σαμοθρ.

βάραθρο τό, λόγ. κοιν. βάλαθρο Εὐβ. (Κύμ.) βάλαθρον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βάραθρον.

Χάσμα γῆς.

βαραθρώνω ἀμάρτ. βαλαθρώνω Εὐβ. (Κύμ.) βαλαθρώνου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. βαραθρῶ.

Ρίπτω εἰς βάραθρον.

βαράκιν τό, Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) βαράκι Θήρ. Θράκ. Ἰκαρ. Κρήτ. Νίσυρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλάστ. βαράκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Σκίαθ. κ.ά. βαράκ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) βαράχ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) βαράχ' Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ Τουρκ. *varak*, ὁ ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. βάραξ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 212.

1) Λεπτότατα φύλλα χρυσοῦ ἢ ψευδοχρύσου ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γαμπρὸς εἶναι γαρίφαλο, νύφη τριανταφυλλάκι, παράνυφ' εἶναι τὸ ψηφί μετ' ὃ χρυσὸ βαράκι

Ἰκαρ.

Στολίσσετε τὰ στέφανα μετ' ἄνθη καὶ βαράκι

Θήρ. β) Πληθ. βαράκια, ποικίλματα διὰ λεπτῶν φύλων χρυσοῦ Κρήτ. 2) Χρυσόκολλα Μακεδ. — Λεξ. Περίδ.

Ἡ λ. ἐν τῷ πληθ. Βαράκια καὶ τοπων. Σῦρ. [**]

βαρακ-κᾶς ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἴσως ἐκ τοῦ οὐσ. βαράκιν.

Χαρτόσημον.

βαρακλήδικος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρακλῆς < Τουρκ. *varakli* παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθυντικοῦ.

Ὁ πεποικιλμένος μετ' βαράκιν, ὁ ἰδ.

βαράκωμα τό, Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Δημητρ. βαράκωμαν Πόντ. (Τραπ.) βαράκουμα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρακῶνω.

1) Ἐπιχρύσωσις, ἐπικάλυψις μετ' φύλλα χρυσοῦ ἐνθ' ἄν.

2) Ἐπιχρύσωσις διὰ χρυσοκόνεως Ἡπ. (Ζαγόρ.)

βαρακῶνω Θήρ. Θράκ. Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. Δημητρ. βαρακῶνον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Σκίαθ. Σκῦρ. κ.ά. βαραγῶνον Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) βαραχῶνον Πόντ. (Κοτύωρ.) φαραγῶνον Λέσβ. (Ἀγιάς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαράκιν.

1) Κοσμῶ διὰ φύλλων χρυσοῦ ἐνθ' ἄν.: Βαρακῶνω κλωνιὰ δάφνης Θράκ. Βαραχῶνω τὰ κοκκία (κόλλυβα) Κοτύωρ. Βαρακουμέν' βᾶγια Σκίαθ. Βαραγουμένα λουλούδια Ἰμβρ. || Ἄσμ.

Βαρακωμένε μου λαλὲ τὸ' ἀγτέ πλουμουδισμένε, τὰ ξένα μάτια σὲ θωροῦν τσαὶ τὰ δικά μου κλαίνε

Σκῦρ.

Μῆλον μου κατακόκκινον, μῆλον βαρακουμένου

Σάμ.

Βιόλα μου βαρακωμένη | καὶ 'ς τὰ ἄνθη στολισμένη Θράκ.

Βάνι τοὶ 'ς τοῦ τσιφάλι μου βαραγουμένη διόλα

νὰ ἔρχουδι γ-οἱ λεύτιρις νὰ λέν τὰ μοιρουλόγια

Λέσβ. 2) Ἐπιχρυσῶνω μετ' χρυσόκοκκινον Ἡπ. (Ζαγόρ.): Βαράκουσα τ'ν κουρνίζα τ' καθρέφτ'. 3) Μέσ. χρυσίζω ἐξ ἀνταυγείας Λέσβ. (Ἀγιάς): Φαραγῶνον τὰ διδρικά.

βαράρι τό, ἀμάρτ. βαράρ' Προπ. (Κυζ.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. βαρβάρι καὶ βαρδάρι.

Ἡ φτερωτὴ τοῦ μύλου.

βαραχτὰ τά, Καπ. (Φάρας.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Καρποί.

βάρβακας ὁ, Σέριφ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεταγν. παρ' Ἡσυχίω οὐσ. βάρβαξ.

Τὸ πτηνὸν ἱέραξ Ἑλεονώρα (falco Heleonorae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (rapaceae). Συνών. βαρβάκι, βαρβακίνα. [**]

βαρβάκι τό, Σίκιν. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. βαρβάτσι Πάρ. βαρβάτο' Μύκ. Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρβακας ἢ ἐκ παλαιοῦ ἀμαρτ. βαρβάκιον.

Βάρβακας, ὁ ἰδ.

***βαρβακίζω**, βαρβατίζω Κύπρ.

Ἐξ ὀνοματοποιημένης τινὸς λέξεως *βαρβάκ. Πβ. τὸ ἀρχ. βαρβαρίζω < βάρβαρος.

Ὁμιλῶ διὰ φωνῶν συγκεχυμένων ὁμοῦ μετ' ἄλλων ὁμοίως ὁμιλούντων: Ἐβαρβατίζαμε πολ-λὰ τῶν βαρύνθηκα τῶ' ἔφνα.

βαρβακίνα ἡ, Θήρ. Σίφν. Σῦρ. Τήν. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 423.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρβάκι καὶ τῆς καταλ. -ίνα.

Βάρβακας, ὁ ἰδ.

***βαρβαλ-λάσ-σω**, βαρβαλ-λᾶσ-σω Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη. Πβ. καὶ βαρβαταρίζω.

Εἶμαι πλήρης πράγματός τινος, βριθῶ.

βάρβαλ-λο τό, Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἀνθρώπος ἀκαταπαύστως ὁμιλῶν, ἀδιακόπως φωνασκῶν: Ἐν παύγει τὸ βάρβαλ-λο νὰ πῇ τὸ' ἄλλος κἀνένας. Ἐθὰ σκάσης, βρε βάρβαλ-λο!

Βαρβάρα ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάλαρ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Σουφλ.) Πελοπν. (Μεσσ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. κύριον ὄν. Βαρβάρα.

1) Ἡ ἁγία Βαρβάρα ἐορταζομένη τὴν 4 Δεκεμβρίου Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.): Φρ. Ἐχ' τῆς Βαρβάρας τὰ κλειδιά (ἐπὶ τοῦ θέλοντος νὰ ἐξασκήσῃ ἀπόλυτον κυριαρχίαν) Ἡπ. || Γνωμ.

Ἡ Βαρβάρα βαρβαρίζει | καὶ ὁ Σάββας σαβανώνει

καὶ ἄγιο-Νικόλας πλάκωσε | τὰ χιόνια φορτωμένος

(ἐπὶ τῆς χιόνος ἢ ὁποῖα ἀρχίζει νὰ πίπτῃ τὴν ἐορτὴν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, δυναμώνει τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Σάββα καλύπτουσα τὴν γῆν οἶονεὶ ὡς σάβανον καὶ γίνεται πυκνοτάτῃ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου) Μεσσ.

Βαρβάρα βαρβαρώνει, | Σάββας σαβανώνει,

ἄγιο-Ν'κόλας παραχώνει

(συνών. τῷ προηγουμένῳ) Ἡπ. Πβ. ἄγιά-Βαρβάρα, ἄγι-Νικόλας. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. κοιν. ὡς τοπων.

Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Εἶδος γλυκύσματος ἐκ πολτοποιημένου διὰ τῆς βράσεως σίτου, ζαχάρεως καὶ ἄλλων οὐσιῶν παρασκευαζόμενον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς

